

РЕШЕНИЕ

№ 6759

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Силвия Мичева-Димитрова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7233** по описа за **2023** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

С решение от 23.06.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, постановено по нахд № 3967/2021г. е отменено Наказателно постановление /НП/ № 8429/30.04.2020г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на основание чл.209а, ал.1 от Закона за здравето /ЗЗ/ на Ч. Г. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лв.

Срещу решението е подадена жалба от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която се твърди, че оспореният акт е неправилен, противоречи на материалното право и е явно несправедлив. Сочи се, че СРС неправилно е констатирал, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и НП са издадени на една и съща дата, без да е спазен срокът за писмени възражения. Искането за решението да бъде отменено и съдът да постанови друго, с което да потвърди изцяло НП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответната страна.

Ответникът Ч. Г. Т. оспорва касационната жалба.

Срещу решението на СРС е постъпила и частна жалба от Ч. Г. Т. само в частта за разноските. Подробно са развити доводи за основателността на искането. Моли се

съдът да присъди деловодните разноски, както за производството пред СРС, така и за настоящото производство.

Ответникът по частната жалба я оспорва като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за потвърждаване на решението на СРС.

Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страни с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбите, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН.

СРС е приел за установено следното:

На 30.04.2020г. около 16:55 часа в [населено място], Ч. Г. Т. се намирал на открито обществено място на [улица]и [улица], като не бил поставил защитна маска на лицето си или друго средство, покриващо носа и устата му. На същия е извършена проверка от органи на 03 РУ СДВР, при която му е съставен акт за установяване на административно нарушение от 30.04.2020г. за извършено нарушение по чл.209а, ал.1 от ЗЗ за нарушение на противоепидемичните мерки, взети със Заповед № РД-01 -197/11.04.2020г. на министъра на здравеопазването, с която се допълва и Заповед № РД-01 - 124/13.03.2020г. на министъра на здравеопазването, който акт послужил за издаване на обжалваното наказателно постановление. Последното е издадено в деня на съставяне на акта за установяване на административно нарушение.

За да отмени оспореното НП въззивният съд е формирал мотиви за допуснато съществено процесуално нарушение на императивните изисквания на чл.44, ал.1 от ЗАНН, предвид това, че АУАН и НП са издадени в един и същи ден.

Със съставянето на АУАН се поставя началото на административно-наказателното производство и се сезира административнонаказващия орган, който от момента на получаването му следва да се произнесе по акта. Съгласно чл.44, ал.1 от ЗАНН освен възраженията при съставяне на акта в 7-дневен срок от подписването му нарушителят може да направи и писмени възражения по него. Когато във възраженията си нарушителят посочи писмени или веществени доказателства, те трябва да бъдат събрани служебно, доколкото това е възможно. В 14-дневен срок от връчването на акта той се изпраща на наказващия орган заедно с възраженията, събраните доказателства и другите приложения към преписката, а наказващият орган е длъжен да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. В случая АУАН е съставен на 30.04.2020г. за нарушение, извършено на същата дата в 15,55ч. Процесното НП № 8429 също е издадено на 30.04.2020г. Неспазването на срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН е съществено процесуално нарушение. В ЗАНН е уреден само един случай, при който АУАН и НП може да се издадат в един ден. Така съгласно чл.44, ал.4 от ЗАНН /в приложимата редакция/ когато нарушителят няма постоянен

адрес в Република България, съставеният акт се предоставя незабавно на наказващия орган, като към акта се прилагат писмени обяснения или възражения на водача. Правилно СРС е приел, че тази разпоредба не е приложима към процесния казус, тъй като нарушителят има постоянен адрес в страната и не е извършил нарушението като „водач“ на пътно превозно средство.

Твърденията в касационната жалба, че НП е издадено на 14.12.2020г. не се доказват с представените по делото доказателства. С касационната жалба е представено НП № 513р-106997/14.12.2020г., с което е наложена глоба на Ч. Т.. Това НП е издадено въз основа на АУАН № 004376/29.06.2020г. и е различно от процесното НП с № 8429/30.04.2020г., издадено въз основа на АУАН № 677113/30.04.2020г.

По изложените съображения съдът намери касационната жалба за неоснователна. Оспореното решение е постановено при отсъствие на отменителни основания и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на АНО за присъждане на направените разноски за юрисконсултско възнаграждение е неоснователна.

По частната жалба:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В мотивите на оспореното решение съдът е посочил, че искането на жалбоподателя Ч. Т. за присъждане на разноски е неоснователно, тъй като нито към жалбата, нито на по-късен етап от производството е представено пълномощно и/или договор за правна помощ и съдействие, които да удостоверяват оказана правна помощ от адв.М.. Действително в производството пред СРС не са представени договор за правна помощ и съдействие и пълномощно за адв. М.. Видно от съдържанието на съдебните протоколи Ч.Т. е осъществявал процесуалната си защита лично. Разноските по производството и възнаграждението за един адвокат се присъждат, когато съдът отмени обжалвания акт и ако подателят на жалбата е имал упълномощен адвокат. След като не са представени доказателства за упълномощаване на адвокат от Ч.Т. правилно СРС не е присъдил разноски в полза на жалбоподателя.

Представените в съдебно заседание на 13.10.2023г., проведено по кнахд № 7233/2023г. по описа на АССГ не променят извода за неприсъждане на разноски от СРС. Действително в договора за правна защита и съдействие е посочено, че е сключен за процесуално представителство и защита по дело срещу СДВР относно неносене на маски, д. №3967/2021г., но този договор не е бил представен своевременно по нахд №3967/2021г. Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските и доказателства за това най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, в противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските /чл.80 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК/.

Искането на частния жалбоподател за присъждане на разноски в настоящото производство също е неоснователно. В представения договор за правна защита и съдействие изрично е посочено, че касае само дело № 3967/2021г., а настоящото дело е с № 7233/2023г.. Следователно представеният договор е без правно значение на настоящото производство. Представено е и пълномощно, с което адв. М. е

упълномощена да води дела срещу СДВР относно НП - неносене на маска на първа и следващи инстанции, но в пълномощното не е посочен размер на договорен и заплатен хонорар. Съгласно ТР №6/2012г. на ВКС, ОС на ГК и ТК наличието на договор за правна помощ е абсолютна предпоставка за присъждане на разноски, тъй като именно в договора се посочва договореният начин на плащане. В този смисъл е и разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗА. Договорът удостоверява волята на договарящите относно възнаграждението на упълномощеното лице – кой, кога и по какъв начин ще заплати хонорара на адвоката. По тези съображения, разноски не се присъждат и за настоящото производство.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН ,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.06.2023г. постановено по нахд № 3967/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16 с-в.

ОТХВЪРЛЯ искането на Ч. Г. Т., с адрес в [населено място] за присъждане на разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.